

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Erdélyi Leonóra ügyvéd (képviselő címe) által képviselt I.rendű felperes neve (címe) I. rendű, a II.rendű felperes neve II. rendű, III.rendű felperes neve III. rendű és kk. IV.rendű felperes neve IV. rendű (mindannyiuk címe) felpereseknek, a dr. Havasi Karolin ügyvéd (képviselő címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007. június 18. napján meghozott, P/P.IV/19.P.21.153/2006/38. számú ítélete ellen, az I. és IV. rendű felperes részéről 41., míg az alperes részéről 40. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kimondja, hogy a felek a fellebbezési eljárásban felmerült költségeiket maguk kötelesek viselni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek 2003. június 6-án közlekedési balesetben súlyos sérüléseket szenvedtek. A balesetben az I. rendű felperes házastársa meghalt. A balesetet az alperes biztosítottjának bűncselekményt is megvalósító közlekedési szabályszegése okozta.

Az I. rendű felperesnek a bal lábán szakított sebek keletkeztek; sérültek a bal lába feszítő- és emelőinai, továbbá testszerte zúzódásos sérülései lettek. Az I. rendű felperes sérülései nem gyógyultak maradéktalanul; bal láb hátán érzészavar alakult ki, a bal felső ugró ízületének mozgása kis fokban beszűkült, a bal lába ötödik ujjá mozgathatóságában korlátozott lett. Az I. rendű felperes a baleset - különösen

házastársának elvesztése folytán - elhúzódó depressziós ideggyengeség állapotába került és ehhez társuló poszttraumás stressz-zavarban szenved.

A II-III. rendű felperesek házastársak, a kiskorú IV. rendű felperes a III. rendű felperes korábbi házasságából született gyermeke.

A II. rendű felperesnek a balesetben az I. és VII. nyakcsigolyája, valamint az I. hátcsigolyájának harántnyúlványa, valamint két bordája törött el. A fején bőrhiánnyal járó seb keletkezett. Tüdőzúzódást és válltájéki zúzódást is szenvedett. A gerincsérülésének következményeként a nyaki gerincszakasz közepes fokon mozgáskorlátozottá vált, mely minden olyan élettevékenységében hátráltatja, mely a nyak kényszertartásával jár. A plasztikai műtéti beavatkozások ellenére, a fején torzító jellegű bőrelváltozás maradt vissza. Fél évig enyhe poszttraumás stressz-zavarban szenvedett, amely első sorban a közlekedési helyzetekkel kapcsolatos készenlétben, zsidbadtságérzésben, valamint örömtelen lelki állapotban (anhedónia) nyilvánult meg.

A III. rendű felperes agyrázkódást, zúzódásos sérüléseket szenvedett. Testi sérülései maradéktalanul gyógyultak. Traumás eredetű lelki problémái miatt pszichiátriai kezelésre szorul. Poszttraumás stressz-zavar tünetei jelenleg is észlelhetők; életvezetése beszűkült, örömtelenné vált. Élettevékenységeit csak különös erőfeszítéssel képes teljesíteni, betegségtudata fokozott.

A kiskorú IV. rendű felperesnek a balesetben a jobb oldali VII-VIII. bordája eltörött, agyrázkódást, tüdőzúzódást szenvedett. A jobb mellkasfalán zúzott, szakított, mindkét felkarán és alkarán zúzott, szakított és metszett sebei lettek. A törzsön, a jobb felső végtagon mérsékelt heg túltengéssel gyógyult sebek nyomai észlelhetők. Az életkor előre haladtával a heg túltengés további javulása várható. Ha a javulás nem következne be, a szóban lévő állapot plasztikai műtéttel részben vagy egészben megszüntethető. A kiskorú IV. rendű felperes maradványállapota a mindennapi élettevékenységét érdemben nem befolyásolja. A baleseti sérülései a megváltozott testképpel összefüggésben csekély mértékű szorongást idéztek elő. A hegek zavaró hatása idősebbé válása során növelheti a depresszió kockázatát, de ilyen pszichés állapot kialakulását nem teszi szükségsszerűvé.

Keresetükben az I-II-III. rendű felperesek az alperes által még meg nem térített vagyoni és nem vagyoni káraik megtérítésére kérték az alperest kötelezni; a kiskorú IV. rendű felperes nem vagyoni kárai megtérítését kérte.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes javára nem vagyoni kártérítés címén 3.000.000 forintnak megfelelő, 11.435 euro és 3.000.000 forintnak 2003. június 6-tól járó kamatai, a házastársa eltemettetésének, az ő gyógykezelésének, a háztartási kisegítő igénybevételével járó költségeiben, továbbá keresetvesztésében álló vagyoni kárai kiegyenlítésére 10.578 euro és forintegyenértékének, 2.775.110 forintnak 2005. június 6-tól járó kamatai (összesen 22.013 euro),

a II. rendű felperes javára az alperes által már teljesített 5.000 euro levonásával, további 1.800.000 forintnak megfelelő, 6.861 euro nem vagyoni kártérítést és annak 2003. június 6-tól járó törvényes kamatait, költségeit, dologi kárait és keresetvesztésének kiegyenlítésére 2.187 euro, továbbá forintegyenértékének megfelelő 2.373.742 forint után 2005. június 6-tól járó kamatai,

a III-IV. rendű felperesek javára 1-1.000.000 forintnak megfelelő értékű, 3.811 - 3.811 euro nem vagyoni kártérítés és az euroban megállapított nem vagyoni kártérítési összegek forintegyenértékei után 2003. június 6-tól járó kamatok, továbbá a III. rendű felperes javára költségei pótlására szolgáló 1.220 euro vagyoni kártérítés, és annak forintegyenértéke 3.919.882 forint, valamint annak 2005. június 6-tól járó kamatai megfizetésére kötelezte az alperest.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az ítéletének indokolása szerint a felpereseket ért nem vagyoni sérelmekkel a megítélt összegek állnak arányban. Az I. rendű felperes elhunyt házastársa kiesett gyermekgondozási és háztartási munkájának pótlására igénybe vett háztartási kisegítő költségei fejében támasztott járadékkövetelés nem volt megalapozott, mert az I. rendű felperes nem bizonyította, hogy a kérdéses munkákat milyen munkamegosztásban végezték.

A fellebbezésében az I. rendű felperes a nem vagyoni kártérítést 16.000 eurora - 4.655 euroval - és annak forintegyenértéke, 1.197.628 forint után járó kamatokkal, a IV. rendű felperes a nem vagyoni kártérítést 12.000 eurora - 8.189 euroval - és forintegyenértékének, 2.148.384 forintnak kamataival való felemelését kérte.

Az I. rendű felperes 2003. szeptemberétől havi 384 euro járadék megfizetésére is kérte az alperest kötelezni.

Hangsúlyozták, hogy az elsőfokú bíróság által a javukra megítélt nem vagyoni kártérítés méltánytalanul alacsony. Az I. rendű felperes a járadékkövetelését illetően arra hivatkozott, hogy elhunyt felesége gyermekgondozással kapcsolatos, valamint háztartási munkáit részben ő, részben a rokonai, részben a takarítónő végzi el, akinek a munkájáért fizet. A járadék, mint tartást pótló járadék is megilleti, mivel az elhunyt felesége az ő „tartásához a fenti munkákkal járult hozzá”.

Az alperes ugyancsak részben, s akként kérte az első fokú ítélet megváltoztatását, hogy az ítélőtábla a II. rendű felperes javára megítélt nem vagyoni kártérítést 1.000 eurora szállítsa le, a IV. rendű felperes keresetét pedig utasítsa el. Előadta, hogy a IV. rendű felperes részére nem vagyoni kártérítés címén már megfizetett 3.000 eurot és ez az összeg a IV. rendű felperes nem vagyoni sérelmeinek ellentételezésére elegendő.

A Fővárosi Ítélőtábla megállapította, hogy a fellebbezések nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetést is vont le, az ítélőtábla ezért az első fokú ítéletet a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján, helyes indokainál fogva hagyta helyben, és azokra ezúttal csak hivatkozik.

A fellebbezések kapcsán csak a következőkre mutat rá:

Az I. rendű felperes elhunyt házastársa kiesett munkája értékének pótlására a Ptk. 355. § (1) bekezdése értelmében járadékra akkor tarthatott volna igényt, ha őt a házastársa eltartotta volna. A közös háztartásban végzett munka azonban nem tekinthető a másik fél javára teljesített tartási szolgáltatásnak. Az I. rendű felperesnek így az ez irányú igénye nem volt megalapozott.

Okszerű mérlegeléssel, méltányos összegben állapította meg az elsőfokú bíróság a felpereseket megillető nem vagyoni kártérítéseket is. Az ítéltábla ezért nem látott lehetőséget az elsőfokú bíróság mérlegelésétől való eltérésre és más nem vagyoni kártérítési összegek megállapítására.

A fellebbezési eljárásban a felek pernyertessége - pervesztessége arányában számottevő különbség nem volt, az ítéltábla ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy a felek a fellebbezési perköltségeiket maguk viselik.

A felperesek bűncselekménnyel a személy életében, testi épségében vagy egészségben okozott kár megtérítése iránti igényt érvényesítettek, ezért a per a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés h) pontja értelmében tárgyi költségmentes volt, ezért a felek fellebbezési illeték fizetésére sem kötelesek.

Budapest, 2008. március 28.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Szücs József s. k. előadó bíró, Dr. Németh László s. k. bíró